

Jiří SLÍVA, ilustrátor, karikaturista, grafik, tvůrce poštovních známek a básník, se narodil 4. 7. 1947 v Plzni.

Je absolventem Vysoké školy ekonomické v Praze (1971).

Jak jsem se stal karikaturistou? Začátkem července 1971 jsem byl přijat do Ústavu pro filozofii a sociologii v Praze jako odborný pracovník do oddělení prognostiky. Zároveň jsem v sezóně 1971/1972 bubnoval v Činoherním klubu v pořadech Vodňanského a Skoumala. Janu Vodňanskému jsem ukázal básničky, které jsem si občas psával, a ten mě poslal do redakce Víkendů Mladé fronty. Tam mi v roce 1973 zřídili rubriku Slívky Jiřího Slívy. Paní redaktorka viděla, že si na okraj veršů i kreslím, a tak mi kresby dala do záhlaví rubriky. Pak se změnila poměry a nový redaktor řekl: na takové rýmy už není atmosféra, ale kresby noste dál. Tak jsem se stal karikaturistou – v Mladém světě, Stadionu, Dikobrazu. Po osmi letech na akademickém ústavu jsem koukal kam zmizet a rozhodl jsem se pro svobodné povolání.

A jak jsem se stal grafikiem? Ještě při odchodu na volnou nohu jsem si myslel, že to s černobílými pérovkami doklepu. Ještě koncem téhož roku přišla nabídka ze švýcarského humoristického týdeníku Nebelspalter k pravidelné spolupráci. A tu máš debile kropáč, už tady byla reakce pánů z Dikobrazu: přestaň přispívat do imperialistického časopisu, nebo nedostaneš „volnonožní“ razítko do občanky a nebudeš moci publikovat ani doma! V bezradnosti se radím se svým guru Šalamounem, který míní – vždyť vy nemusíte jen publikovat, dělejte grafiku. Ukážu vám, jak se kreslí na kámen. Tak jsem se v roce 1980 dostal k první litografii – dnes bych řekl, díky té masáži v Dikobrazu. Na výstavách pak lidé říkali: ty perokresby jsou prima, ale ty barevné grafiky? To nejste vy. Já jsem ale tvrdohlavě tisknul litografie dál, až si publikum zvyklo. Pak roku 1997 přišla nabídka na členství v Hollaru. A Jiří Anderle, přítel, soused a bubeník naší Grafičanky, mě začal přesvědčovat, že Václav Hollar nikdy nedělal barevné litografie (vždyť mu za jeho života tuhle techniku ještě nevynalezli). Nabídl se, že mě naučí lept, suchou jehlu a měkký kryt. Na přijímací výstavě v Hollaru jsem už leptů měl asi půlku, všechny v té tmavohnědě-sienové barevnosti. Když jsem pak lepty nabízel některým regionálním galeristům, říkali: ale pane Slívo, to nejste vy, vy jste přeci dělal takové pěkné barevné litografie ... Nezbyvalo než říct, že jsem to pořád já, dělat dál a počkat zase pár let. A přitom, jak známo (řečeno slovy kolegy Zábranského), děláme pořád to samé, jenže hůř ....

Jiří Slíva

